

# דרשת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

~ ראש השנה תשס"ז לפ"ק ~

יוצא לאור ע"י מכון מעדני מלך דקהל עדת יראים וויען - גליון שצ"ח

## יום א'

לשום לב ולזכור על יומו הראשון שבא לעולם, שמשביעין אותו תהי צדיק ואל תהי רשע, ואפילו כל העולם כולו אומרים לך צדיק אתה היה בעיניך כרשע, שנאמר כי לי תכרע כל ברך תשבע כל לשון (ישעיה מה-כג). והוי יודע שהקב"ה מהור ומשרתיו מהורים ונשמה שנתן כך מהורה היא, אם אתה משמרה במהרה מוטב, ואם לא הריני נוטלה מומך (נדה 5). ולהתבונן מה נעשה עם אותה שבועה, אם הוא נקי כפים ובר לבב אשר לא נשא לשוא נפשו ולא נשבע למרמה (תהלים כד-ד). ויש לעשות לעצמו חשבון מה נעשה עם אותו יום ראשון, אם הוא עומד כדיבורו.

**ובאשר** קול השופר נכנס באזניו, ומתעורר להקיץ משנתו, ועושה בו אפילו רק פתח קטן בלבבו, אז הקב"ה מתמלא רחמים על האדם, וזהו כח השופר, אשר גם כאשר עלה אלקים בתרועה, שישב על כסא דין, הוי הוי"ה בקול שופר, מתהפך הדין לרחמים, ועל זה אמר הכתוב (במדבר כג-כא), לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל, ה' אלקיו עמו, כאשר מתעורר מקול השופר להתדבק בה, אך זהו רק כאשר תרועת מלך יבוי, כשהתרועה נכנס בו לעוררו, שאינה תקיעה חיצונית בפיו, אלא תרועת המלך נכנס ועושה פעולה יבוי.

**אמנם** ביום שבי"ק יש הארה מלמעלה על כל ישראל, הכתוב אומר (יהוקאל מ-א) שער החצר הפנימית הפונה קדים יהיה סגור ששת ימי המעשה, וביום השבת יפתח, וביום החודש יפתח. ורמזו יש בו, כי יש עבודה חיצונית, מה שמקיים האדם המצוה בפועל, ציצית ותפילין וכו', אבל העיקר הוא העבודה שבלב, לא לעשות מצות ה' כמצות אנשים מלומדה, אלא מתוך אהבה ויראה, דחילו ורחימו, להיות מאושר שזוכה לעשות שירות לקונו, וזהו שער החצר הפנימית.

**אך** בששת ימי המעשה השער ההוא סגור, שאין בכוחנו לעבוד את ה' כראוי, הבלי וטירדות העולם מטרידין ראשו ולבבו, אבל ביום השבת יפתח, השבת נועם הנשמות והשביעי עונג הרוחות, אחד מששים בעולם הבא, שקדושתו קביעא וקיימא, בלי אתערותא דלתתא, אז יורד על כל אדם הארה מן השמים, יומא דנשמתין, והזוכה מתדבק בו, אחזתיו ולא ארפנו, ומתעורר מהשינה של ימי המעשה, וכו מקבל חיות דקדושה על כל השבוע. והארה זו ביום השבת יפתח, וביום החודש

**עומדים** היום בראש השנה שחל להיות בשבת, שמצות היום בשופר, וחכמינו ז"ל עקרו המצוה, גזירה שמא יעבירונו די אמות. והיום הזה הוא יום יזכרון תרועה, שמזכירין רק כפה מצות היום. ובספרי קודש כתבו לרמז, ת'קעו ב'חדש ש'ופר בכסה ליום חגנו (תהלים פא-ד), דהר"ת הוא שבי"ת, לרמזו על יום טוב של ראש השנה שחל להיות בשבת שאין תוקעין בו. ולכאורה יפלא הלא כח מצות שופר סגולתו נורא מאד, עלה אלקים בתרועה ה' בקול שופר (תהלים מ-ו), ואמרו במדרש רבה (ויקרא כג-ג) בשעה שהקב"ה יושב ועולה לכסא דין, בדין הוא עולה, מאי מעמא עלה אלקים בתרועה. ובשעה שישראל נומלין את שופרותיהן ותוקעין לפני הקב"ה עומד מכסא דין ויושב בכסא רחמים, דכתיב הוי"ה בקול שופר, ומתמלא עליהם רחמים ומרחם עליהם והופך עליהם מדת הדין למדת הרחמים ע"ש. ואיך ביטלוהו הז"ל, לסלק המצוה, שהופך הדין לרחמים. - ובפשוטו הכוונה, כי יום השבת בעצמו הוא יום של אהבה וחסד ורחמים, וכל דינין מתעברין מינה, ובהדין יומא כל דינין אתכפיין ולא מתערין בעלמא (זוה"ק ח"ב פח), ושבת אשתכח בלא דינא לא לעילא ולא לתתא (שם ח"ג רפה), ואין צריכין לקול השופר לעורר רחמים, כי היום בעצמו ממליץ חסד על בני ישראל.

**אך** נראה עוד, דאיתא ברמב"ם (הי תשובה ג-ד) אף על פי שתקיעת שופר בראש השנה היא גזירת הכתוב, רמזו יש בו, כלומר עוררו ישנים משינתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם, וחפשו במעשיכם, וחזרו בתשובה וזכרו בוראכם וכו'. והיינו שקול השופר תעודתו לעורר את האדם, שמסובב והולך בעולם בלי דעת והתבוננות, כמי שישן שאין חושיו עמו, ואינו עושה חשבון לנפשו מה חובתו בעולמו, עובר שנה אחר שנה, והוא שקוע בעניני עולם, ואינו משים אל הלב, מאין באת, נשמה קדושה מתחת כסא כבודו ית"ש, ולאן אתה הולך, הלא יבקשו חשבון מכל המעשים, ועל זה בא השופר לעורר את האדם להקיץ מתרדמתו.

זה היום תחלת מעשיך זכרון ליום ראשון (כתפלת מוסף), כאשר יושב הקב"ה על כסא הדין ביום בריאת העולם, יום תחלת מעשיך, יש להאדם

## קול רצה וישועה באהלי צדיקים

ברגשי גיל ושמחה ומתוך שבת והודי להש"ת, הננו מגישים מעומקא דליבא, ברכת מולא טבא וגדיא יאה, קדם עטרת ראשנו

~ כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א ~

לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת הנכדה למזל טוב

אצל בנו הרב יואל משה מרדכי שליט"א

יהא רעווא שיזכה לשובע שמחות ורב תענוג ונחת דקדושה מכל יו"ח מתוך בריות גופא ונהודא מעליא עד ביאת גוא"צ בב"א

בחיתוך אותיות, והקבי"ה שהוא יודע תעלומות יקרא גם מה שנשאר בקירות הלב. וזהו שתוקעין בשופר, קול פשוט מפנימיות קירות הלב, שיביט כמה שנשאר עוד בתוך לבנו, מה שאין אנו מסוגלים להוציאם בדיבור בפועל.

**הלא** גלוי וידוע לפניך שרצונינו לעשות רצונך, אנו רוצים להיות קרוב לך באמת. וכאשר אנו אומרים לפניך שירות ותשבחות, אין אנו יכולים להביע גודל עומק ההודאה, לפאר ולרומום ולהדר. וכמו שפירשו, הבוחר בשירי זמרה, שאצל הקבי"ה חשוב מאד השיריים שנשאר בהלב, שאין אנו יכולים לומר בפה ולשון. וזה מעורר קול השופר, קול פשוט מעומק הלב, בלי שום חיתוך אותיות, להורות על לבן של ישראל, שלפניו נגלו כל תעלומות, מה שמתרחש בתוך הלב, הנעגועין לאבינו שבשמים.

**יתן** הי שבזכרון התרועה נעורר למעלה כח השופר, וביום השבת הזה, שהשבת בעצם הוא יום זכרון תרועה, מה שהתרועה מעורר להקיץ נרדמים, גם השבת בעצמו עושה פעולה זו, שהוא גם כן מזכיר הזכרון של התרועה, הוא מעורר גם כן לקירבת הי. ובמה שנתקרב אליו יתברך, נזכה כולנו שנכתב בספר חיים טובים ולשנה טובה ומתוקה, כי כל מה דעביד רחמנא הוא למטב, אבל יתן לנו השפעה כזו שנוכל למעום המתיקות שבה, ולהתברך בבני חיי ומוזני, ויתקבלו תפלות ישראל ברחמים וברצון, ונזכה לשנת גאולה וישועה בקיבוץ נדחי ישראל בב"א.

## יום ב' לפני תקיעת שופר

כל המעשים לפניך בא, יצרי מעללי איש ותחבולותיו, ולפי המעשים האדם נידון על השנה הבאה. והיא זמן של מלחמה כבירה, מיימינים ומשמאילים, המקטרגים מביאין עונות ישראל, והפרקליטין ממליצים זכיות של ישראל, וכל אחד יודע ערכו באיזה מצב שפל הוא עומד, עובר שנה אחר שנה ואינו רואה שינוי לטובה, עד שהוא בא לפעמים ליאוש, מה אוכל כבר לעשות, גורלי כבר התום, ואין בידי מה לפעול, הלא החוטא לפני המלך, והעדים מעידין עליו, ואין מקום להכחיש, בודאי שדינו נחתם.

**אך** באמת זהו רק במלך בשר ודם, אבל הקבי"ה מלך רחמן נותן לנו חנינה, ותשובה ותפלה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה, כאשר מתחרט על מעשיו, ומפיל תחינתו לפניו יתי"ש, יוכל לבטל הכל, וזהו בידו של כל אחד ואחד, הלא לכולנו יש פה ולשון לחלות ולחנן פני שוכן מעונים, בתפלה לעני כי יעמוף ולפני הי ישפוך שיחו, הקבי"ה שומע תפלת כל פה, אפילו מהגרוע שבגרועים, ולכ נשבר ונדכה אלקים לא תבוה, אנו מבקשים צדקה כעני העומד על הפתח, כדלים וכרשים דפקנו דלתך.

**ובשעה** שהוא עומד יחד עם קונו ואין איש עמו, אז הזמן מוכשר לשפוך שיחו בדיבורים חמים מעומק הלב, גלוי וידוע לפניך שרצונינו לעשות רצונך, רבשי"ע חום ותרחה עלי, שאוכל לשוב אליך באמת ובלב שלם. אוי להם לבנים שגלו מעל שלחן אביהם. והוא יום הזכרון, אנו מבקשים מאת הי תזכור את בנך לטובה, הלא אב רחמן אתה, תראה איך אנו עומדים קרועים ובלואים, מוכים ומורטים, הרחב את דעתנו שנוכל

יפתח. ולכן כאשר חל יום טוב של ראש השנה בשבת, שהוא יום השבת עם יום החודש יחד, אין צריכין לתקיעת שופר לעורר אותנו, כי מדריגת האהבה שיורדת בשבת וחודש, עושה גם כן פעולה זו, לעורר ולהקיץ האדם, ולהבעיר החצר הפנימית באהבת הי.

**ויש** לנו היום לקבל על עצמינו לנצל את שבתות השנה, להיות לנו ליום מנוחה וקדושה, להקדיש אותו כולו להי בתורה ותפלה ושירות ותשבחות, להיות מן הממהרים לבוא, לישב בכבוד ראש מיחל להקבלת פני השבת, כמו שהוא יוצא לקראת מלך (לשון הרמב"ם הי שבת ל-ב), ולהיות מהמאחרים לצאת מן השבת. ויראה כי במשך הזמן יהיה אצלו שינוי רב בהנהגתו כל השבוע, ומעמו וראו כי טוב הי, וכאשר החצר הפנימית יפתח ביום השבת, יושפע עליו אהבת הי בכל לבבו ונפשו.

**בראש** השנה יכתבון, היום כותבין בספר הזכרונות החיים והמות, ואיזה סוג חיים יהיה לנו, הכל תלוי בשעות אלו, כל מזונותיו קצובים לו מראש השנה, שזה כולל כל צורכיו, מי ישלו ומי יתיסר, ובתפלה מעומק הלב יכולים לפעול כל מה שנצרך לנו בגשמיות וברוחניות, כי הקבי"ה שומע תפלת כל פה. ולא נשכח עיקרי התפלות ביום הזה, אשר הוא להמליך את המלך על עצמו ועל כל מעשיו ועל כל העולם כולו, שיתגלה כבר כבוד מלכותו על כל יושבי תבל.

**כל** אחד שופך שיחו בינו לבין קונו, אבל הרבה יותר ממה שאנו קורין לפניו מעיק בתוך לבנו, מה שאין אנו יכולים להוציא בדיבור

**בחדש** השביעי באחד לחדש וגוי, יום תרועה יהיה לכם (במדבר כ-א). ובגמרא (ראש השנה טו) אמר רבי אבהו למה תוקעין בשופר של איל, אמר הקבי"ה תקעו לפני בשופר של איל, כדי שאזכור לכם עקידת יצחק בן אברהם, ומעלה אני עליכם כאלו עקדתם עצמכם לפני ע"כ. ויש להבין דבשלמא מה שזוכר לנו עקידת יצחק שפיר מובן, כי זכות אבות גדול, וכמו שאומרים בתפלה וזוכר חסדי אבות, אבל כמה מעלה עלינו בזה כאלו גם אנחנו נעקדנו לפניו. וגם להבין, הלא אברהם אבינו שנים רבות קודם לזה השליכו אותו לאש באור כשדים עבור קדושת שמו יתי, ולמה לא זוכר לנו אותה מסירת נפש, רק עקידת יצחק אבינו.

**ובגמרא** (שם יח) בראש השנה כל באי עולם עוברים לפניו כבני מרון, מאי כבני מרון, הכא תרגמו כבני אימרנא [ככבשים שמוזנין אותן לעשרן, מוציאין זה אחר זה כפתח קמן שאין שנים יכולין לצאת בבת אחת]. רב יהודה אמר שמואל בחיילות של בית דוד עיי"כ. ויש להבין הלא בלאו הכי כולן נסקרין בסקירה אחת, ומי יוכל להתחבא להבליע עצמו מהמלך המשפט שסוקר הכל, ואם כן מהו הסיבה שעוברין לפניו כל אחד יחידי זה אחר זה. וגם לאיזה ענין דימה אותם לחיילות של בית דוד.

**ונראה** דהנה תוקף קדושת היום מי יוכל לתנות אשר מלאכים יחפזו מעוצם המשפט, שיושב על כסא דין לדון כל בראי עולם, וזכר

לעבדך באמת. ולכן לטובתן של ישראל, עוברין לפניו כבני מרון, כל אחד יש לו היום שעה מיוחד לעצמו עם אביו שבשמים, אשר אין שם מקמרג, אין מקום שם לאחר עמו, כבני מרון שאין שנים עוברים יחד, ואז בקל יוכל להתפיים עם ה'.

**הכתוב** אומר, והיה כקרבכם אל המלחמה, ונגש הכהן ודבר אל העם, ואמר עליהם שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה על אויביכם, אל ירך לבבכם אל תראו וגו', כי הי אלקיכם ההולך עמכם וגוי להושיע אתכם (דברים כ-ב). הכהן המשווח היה עומד לחזק את בית ישראל בעת צר להם, הם יוצאים למלחמה, זמן שהחיים עומד על המאזנים, ומחזק אותם שלא ירך לבבם, וכדבריו הוא מלביש מלין דמלקין עילאה, לעורר רחמי שמים ולהזכיר זכותן של ישראל, שיושיע ה' את עמו. ואמרו חז"ל (סוטה מב.) שהיה מדבר אליהם בלשון הקודש. והענין כי לא כל אדם זוכה לפעול בדיבוריו, לחזק את ישראל, ולפעול גם רחמים למעלה, אלא הכהן שהלשון שלו היה מקודש, פה שעוסק כל היום בתורה ותפלה ותחנונים, לשון שנקיה מכל המא ועון וסיג ופגם, לשון קודש כזה יש בכוחו לעודד ולבקש רחמים, והכהן היה מדבר דבריו בלשון הקודש.

**וצדיקים** כאלו היו לישראל בכל דור, שהיו קדושים וטהורים, עמלים בתורה ימים ולילות, ונשאו להם פנים בשמים לדיבוריהם ותפלתם, ועוררו רחמי שמים על הכלל. ובעוה"ר שירדו הדורות פלאות, נסתלקו מאתנו מאורי עולם, וברכות השנים אנו נמעמים, אין עוד נביא וחווה, עד שדור יתום כזה לא היה מעולם, ולא נשאר לנו רק כח התפלה, פנה אל תפלת הערער ולא בזה את תפלתם, תכתב זאת לדור אחרון. וביום נשגב כזה, שהוא ראש השנה, הראש שממנו מתפשט חיות לכל השנה, יש להתאמץ ביתר שאת לא לבזבז העת, אלא לעורר רחמי ה' על עמו ישראל.

**באין** מליץ יושר מול מגיד פשע, תגיד ליעקב דבר חוק ומשפט, וצדקנו במשפט. כי בעת שדנים את ישראל, מי ישקט ומי יטרף מי ישלו ומי יתיסר, לא רק אנו נידונים בזה, אלא גם הקב"ה נידון עמנו יחד, כי בזמן שאדם מיישראל מצטער, שכינה מה לשון אומרת, קלני מראשי קלני מזורעי (סנהדרין מו), ובכל צרתם לו צר, ועמו אנכי בצרה, ואין לו כח ומוח לעבוד את ה'. אבל כאשר ישפיע לנו הרחבת הדעת, הרי העבודה להי תהיה באופן אחר נעלה ביותר, הן הלימוד תורה, והן התפלות וקיום המצוות, הן החינוך הבנים במתינות וישוב הדעת, והן הצדקה והגמילות חסדים. ואם כן המשפט יאלקים הוא, ומי יעמוד לקמרג נגד טובת ה'. ולכן באין מליץ יושר מול מגיד פשע, ומצד מעשינו אין אנו ראויים לטובה, אז תגיד ליעקב דבר חוק ומשפט, ישראל רוצים לקיים מצוות ה', וכל משפט לאיש ישראל, נוגע אחר כך בעקפיון איך יעבוד את ה' ויקיים מצותיו, ובוזה נזכה שתצדקנו במשפט. ועל זה מתפללים ומבקשים, זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים, וכתבנו בספר החיים, ומה שאנו מבקשים הב חיי הב מזונא, הכל הוא ילמענך אלקים חיים, שזה יהיה לתועלת עבודך, שנוכל לעבדך בלב טהור וברוח מרום.

**ואנו** אומרים (בפזמון של י"ג מדות), מדת הרחמים עלינו התגלגלי, ולפני קונך יתחנתנו הפילי, ובעד עמך רחמים שאלי, כי כל לבב דוי

וכל ראש לחלי. ולכאורה הרי הקב"ה שומע תפלת כל פה, ואנו בעצמינו מפילים תחנתנו לפניו, ואין אנו צריכין לסרסור, ומה לנו לבקש על זה מאחרים. אך בני ישראל בימים הללו מבקשים על צורכיהם, הב לנא מזונא, הב לנא חיים ובריאות, ולפי ראות העין המה צורכיו הפרטיים לטובתו. אבל אנו מעוררים ומבקשים שמדת הרחמים יתגלגל וירחם עלינו, ויעורר למעלה שכל תחנתנו הם ילפני קונך, המה נוגעים לטובת הקב"ה כביכול, כי כאשר הראש לחלי ולבב דוי, אי אפשר לנו לצמצם דעתנו לעבודת ה' כראוי, והרחבה לישראל הוא נוגע לו יתייש. ולעומת זה כאשר מתייסרין ביסורי הגוף והנפש, הלא עמו אנכי בצרה, ומי רוצה להכאיב את אדון הכל.

**הקב"ה** קורא לנו, פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי (שיר ה-ב), ואיתא במדרש רבה (שם), תמתי, תאומתי, מה התאומים הללו, אם חושש אחד מהם בראשו חבירו מרגישו, כך כביכול אמר הקב"ה עמו אנכי בצרה עייב. הקב"ה הוא התאום שלנו, הוא מרגיש כל כאב שיש בנו, הוא יודע תעלומות הלב, מה שהאדם מתבוסס בדמו, נגעי לבבו מבית ומבחוץ. – וזהו שאומר הכהן המשיח, אל ירך לבבכם, כי הי אלקיכם ההולך עמכם, כל משפט וכאב של כל איש ישראל, הולך עמו הי יחד, בכל צרתם לו צר, זה נוגע גם לו יתייש, ובוזה יתעורר רחמי שמים להושיע אתכם.

**והכהן** המשיח אומר, שמע ישראל, אפילו אין בכם זכות אלא קריאת שמע בלבד, כדאי אתם שיושיע אתכם (מטא שם). בצוק העתים הללו, כאשר המינות והטומאה גברה בעולם, ויהודי משכים בבוקר לבוא לבית הכנסת לקבל על עצמו עול מלכות שמים, ושוב לאחר יום עבודה בין האומות השפלות, הוא בא שנית לבית ה' לקרוא קריאת שמע, ואומר בכל לבבו שהוא מוכן למסור כל מה שיש לו, חיותו ונפשו וממונו, כמה חשוב זה למעלה. הוא מקבל על עצמו מלכות שמים בבוקר, כאשר אור ההצלחה מאיר ומזריח לו, וגם כאשר מתייסר במירדות, ושקעה לו חמה, ועומד בחושך מוסתר, לא משתנה אמונתו בה', וחוזר וקורא אותה קריאת שנית, זכות זה לעצמו כדאי לעמוד לישראל שיושיע אותם ה'. ובדברים אלו עורר הכהן רחמי שמים על הכלל ישראל.

**כי** עליך הורגנו כל היום נחשבנו כצאן טבחה (תהלים מד-בג), יהודי שמוכן למסור נפשו על קדושת ה', הקב"ה מצרף מחשבה זו למעשה, ונחשב כאלו מסר נפשו בפועל. וכמו שכתב בזוהר הקי' (במדבר קכא.) רזא דמלה, דאית חובין דלא מתכפרין עד דאתפטר בר נש מעלמא, הדא הוא דכתיב (ישעיה כב-י) אם יכופר העון הזה לכם עד וגו', והאי יהיב גרמיה ודאי למותא ומסר נפשיה להאי אתר וכו', כמאן דאתפטר מן עלמא וכו', ובדין קודשא בריך הוא מרחם עליה ומכפר ליה לחוביה עי"ל. וזהו כי עליך הורגני כל היום, בכל יום ויום נחשב לנו כאלו הרגנו עצמינו עבור קדושת ה', והוא במה שנחשבנו כצאן טבחה, במה שאנו מעלים במחשבה להיות לפניו כצאן טבחה, בזה נחשב שעליך הורגנו כל היום.

**ובבני** יששכר (תשרי כ-ה) כתב בזה, דהרי אמרו חז"ל (יומא פו.) דרבי ישמעאל היה דורש די חלוקי כפרה, ועבר על כריתות ומיתת בית דין, תשובה ויום הכיפורים תולין ויסורין ממרקין, וחילול השם מיתת ממרקת עייש. מכל מקום במסירת נפש בכה, נחשב לו כאילו אתפטר מן עלמא, גם עונות אלו מתכפרים. וכתב, דמצוה זו של מסירת נפש, הוא בלא תעשה, ולא תחללו את שם קדשי, ובעשה ונקדשתי בתוך בני ישראל (ויקרא

כב-לג), ובחשבון המצות הוא מצוה רציו כמנין מרויך, ועל ידי זה מתרצה הי לישראל, ועוברין לפניו כבני מרון עיי"ש.

**ודבר** זה נלמד ממעשה העקידה, שאמר הי לאברהם, קח נא את בנך וגוי והעלהו שם לעולה (בראשית כב-ב), ולבסוף אמר לו אל תשלה ירך אל הנער וגוי, ולא איש א-ל ויכזב וכן אדם ויתנחם, אלא בהיות שיצחק היה מוכן למסירת נפש בכח, הרי זה נחשב למעלה כאלו העלהו כבר לעולה. ואם כן מעקידת יצחק נלמד דמסירת נפש בכח הי כמוסר נפשו בפועל. ועל זה התפלל אברהם, הי יראה אשר יאמר היום בהר הי יראה (כב-ג), וברש"י הי יראה עקידה זו לסלוח לישראל בכל שנה ולהצילים מן הפורעניות, כדי שיאמר היום הזה בכל הדורות הבאים, בהר הי יראה, אפרו של יצחק צבור ועומד לכפרה עיי"ב. והיינו אשר יאמר היום, דא ראש השנה, יעלה לזכרון לפניו עקידת יצחק, שהגם שלא נשחט, מכל מקום יאפרו צבור ועומד, שהקב"ה מחשיב מה שמקבל האדם על עצמו למסור נפשו להי, כאילו נהרג עבורו ית"ש.

**ולכן** תוקעין בשופר של איל, כדי שאזכור לכם עקידת יצחק, ומזה נשכיל גודל החשיבות של ישרא קוראי שמע ערב ובוקר, ומעלה אני עליכם כאלו עקדתם עצמכם לפני. – ולכן המסירת נפש של אברהם באור כשדים, שהיה מסירת נפש בפועל ממש, שהפיל עצמו לכבשן האש, אלא שנעשה לו נס, אין בזה זכות למי שלא בא לידו מסירת נפש בפועל, אבל עקידת יצחק, שהיה רק חרב הדה מונחת על צוארו, ולא נפגע עדיין, אלא הי מוכנים האב והבן למסור נפשם, ואעפ"כ נחשב זאת למעלה שאפרו צבור ועומד, זה עומד לכל ישרא שמוכן ליהרג עבור קדושת שמו ית"ש, ובה מתכפרין כל החטאים, הנחשב לו כאילו אתפטר מעלמא.

**ועיקרי** התפלות ביום הזה הי הגאולה, שיתגלה כבר מלכות שמים על כל העולם, וידע כל פעול כי אתה פעלתו, כי שכינתא בגלותא, כצפור נודד מקנו, ואויבי הי נשאו ראש, ושמו כל היום מנואין, ובגאולה זו של כללות ישרא, יהא נושע כל אחד הישועה הפרטית. ויש לכיין ביתר שאת בפירושי המלות של התפלה, פשוטן

כמשמען, ולבקש רחמים שישוב הי את שיבת ציון, ולכן עוברין לפניו כבני מרון, כחיילות של בית דוד, שנזכור את התכלית, לעורר רחמים על חיילותיו של מלך המשיח, שישוב מלכות בית דוד לישראל, ועל כסאו לא ישב זר ולא ינחלו עוד אחרים את כבודו.

**ולעורר** את האדם, כי בחיילות בית דוד, הי השוטרים מכרזים, מי האישי אשר בנה בית חדש ולא הנכו, ומי האישי אשר נטע כרם ולא הללו וכו', ילך וישוב לביתו, כי היוצא למלחמה צריך להסיח דעתו מכל עניניו הפרטים, ולרכז מחשבתו רק למטכסיס המלחמה, שינצח חיל המלך, ולכן ישוב לביתו, שלא יהא מוטמד משאר הענינים. וכמו כן אנחנו היום, יש לנו לרכז מחשבותינו לגודל עוצם קדושת היום, כי הי נורא ואיום, וכו תנשא מלכותך, שדנים היום על מלכות שמים, אם יתגדל ויתקדש שמיא רבא בשנה הזה, שיכירו וידעו כל יושבי תבל כי לך תכרע כל ברך.

**קרינו** בהפטורת היום, שחנה היתה מרת נפש, שלא היה לה ילדים, ומדי שנה בשנה עלתה בבית הי להתפלל ולבקש רחמים, עד שהגיע שנה אחת, שהרבתה להתפלל לפני הי וככה תככה, ואשפוך את נפשי מרוב שיחי וכעסי, ופעלה בתפלתה לבן נעלה ומיוחד כשמואל הנביא (עיינ שמואל א-א). היא לא אמרה, כבר שנים רבות אני מבקשת ומתפללת בראש השנה, ותפלתי לא נענתה, מה יוסיף תת תפלתי היום, אלא כל שנה ושנה יש לה ענין מיוחד, מה שלא פועלו בשנה העברה יכולים לפעול בשנה החדשה. הלא מאמינים בני מאמינים אנו שיבא יום ויגאול הי אותנו, ובראש השנה אחד מכל השנים בודאי יצא המשפט ההוא, אל נתייאש מה שזה אלפי שנים אנו מבקשים על קץ הישועה, שנה זו החדשה עדיין לא היה לנו מעולם, ובודאי שבתפלה ותחנונים נוכל לפעול שתהא השנה הזאת, השנה הידוע, שכלנו מחכים עליו, לא נעזוב את היום בידים ריקנים.

**יתן** הי לנו שנת אורה, ונפקד כולנו כבני חיי ומוזני רויחי, היום הי זמן של פקידת עקרות, ויזכו כולם לזרע של קיימא. והבתים שנתברכו בבנים לא יהיה להם צער גידול בנים, והאבות יהיו בראים, והרבה חולי ישרא עומדים ומצפים לרפואה, יפקדו כולם לטובה ולברכה, ונזכה לשנת גאולה וישועה, ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים כביאת בן דוד כב"א.

**על הטוב יזכר אלו שנדבו להוצאת הגליון**

<p>הר"ר שמואל ישראלי ניימאן נ"י לרגל אירוסיו בנו החתן יוסף נ"י עב"ג בת הר"ר אהרן חיים בראדי נ"י</p>	<p><b>מזלאת טבא וגדיא יאה</b> ממייטב ברכותינו ואיהוילינו משיגרים אנו בזה לכבוד יידינו היקר כביר המעש משליך נפשו מנגד לצורך הזולת ולטובת מוסדותינו בכלל ובפרט למען הרחבת הבנין המפואר של הבית חינוך לבנות דקהלתינו הק' בב"פ ה"ה</p> <p><b>מוה"ר פנחס ראטה הי"ד</b> לרגל שמחתו בהולדת בתו שתחי' ויעזור הש"ת שיזכה לגדלה בניקל ובהרחבת הרעת מתוך עושר ואושר לאיוש"ט אכ"ד</p> <p>חיים ארי' רובין, נחמן בראווער, חיים זאב שאהנבערגער – חברי הנהלה חיים מאיר פראמאוויטש – מנכ"ל</p>	<p>הרב בנימין פאפלאנאש שליט"א מגיד שיעור בשיבתינו הק' לרגל הולדת בתו למזל טוב</p>
<p>הר"ר פנחס ראטה נ"י לרגל הולדת בתו למזל טוב</p>		<p>הר"ר יושע חיים גאלדבערגער נ"י לרגל הולדת בנו למזל טוב</p>
<p>הר"ר יוסף פישער נ"י לרגל הולדת בתו למזל טוב</p>		<p>הר"ר יוסף זיכערמאן נ"י לרגל הולדת בנו למזל טוב</p>
<p>הר"ר שלום בערמאן נ"י לרגל הולדת בנו למזל טוב</p>		<p>הר"ר שלמה ברוך בראדי נ"י לרגל הולדת בתו למזל טוב</p>

**כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א ידרוש דרשת שבת שובה אחר תפלת מנחה ~ מנחה בשעה 4:30**

<p>הר"ר אשר כהנא נ"י לרגל הולדת בנו למזל טוב</p>	<p>לזכר נשמת הרהצה"ק פועל ישועות מוהר"ר משה יצחק (ר' איציקל) אדמו"ר מפשעווארסק זצוק"ל נלב"ע יום הקדוש תשל"ז ת.נ.צ.ב.ה. הונצח ע"י עוריאל חיים בן פיגא ובנו יוסף צבי בלומענפעלד</p>	<p>הר"ר מאיר הערש בערגער נ"י לרגל החלאקה לבנו נ"י</p>
--	---	---

זמן כניסה לכ"ק אדמו"ר שליט"א עריזה"כ עד 2:30 בביתו 171 Penn St. – נא שלא להפריע אחר זמן הנ"ל  
הרוצה להשתתף בהוצאת הגליון נא להתקשר בטעל. (718) 388-1751 Ext. 117, פאקס (718) 388-3531